Tusentals dör i onödan varje år
Fel medicin eller diagnos, slarv eller operationer som går fel.
Flera tusen personer dör i onödan varje år i den svenska vården.
Vi har inte haft en tillräckligt bra säkerhetskultur inom sjukvården, säger Carina Forsberg, chefsläkare på sjukhuset i Varberg, till Ekot.

Den exakta siffran på antalet dödsfall i onödan inom den svenska vården är osäker. Klart är att tiotusentals patienter skadas varje år till följd av feldiagnosticering, felmedicinering, vårdpersonal som inte tvättar händerna eller annat slarv. Carina Forsberg är chefsläkare på sjukhuset i Varberg. Hon tror att så många som 4 000 personer dör i onödan varje år.

- Sjukvården har inte tagit vara på de lärdomar som man kan dra när något går fel. Vi har inte haft en tillräckligt bra säkerhetskultur inom sjukvården, säger hon till Ekot.

Nu ska Socialstyrelsen kartlägga hur många vårdtagare som dör på grund av felbehandlingar, olyckor eller systemfel.

- Det här är ett allvarligt problem som det går att göra någonting åt. Vi ska starta en mätning på det här nu, så att vi får mer exakta siffror, säger Socialstyrelsens generaldirektör Kjell Asplund.

Enligt Socialstyrelsen är en stor del av problemet att personal inte vågar rapportera incidenter av rädsla för påföljder. I dessa fall sker inget lärande och riskerna finns kvar. Därför vill Socialstyrelsen frikoppla rapporteringen från påföljder. De vill även ändra på Lex Maria, den lag som kräver att sjukvården rapporterar allvarliga skador, till att vara mer inriktad på att ta reda på orsaker till misstag och mindre inriktad på att straffa de ansvariga.

- Det handlar om systemfel inom sjukvården. Det finns de som inte är lämpliga att arbeta inom sjukvården, men det är ett försvinnande litet problem jämfört med det som vi skulle kunna kalla systemfel, säger Carina Forsberg till Ekot.

På Varbergs sjukhus har rapporteringen förenklats, vilket gjort att antalet anmälda misstag har mångdubblat - och antalet vårdskador minskat.

Slutsats:

1) Det handlar om systemfel inom sjukvården.

2) Enligt Socialstyrelsen är en stor del av problemet att personal inte vågar rapportera incidenter av rädsla för påföljder.

3) Det finns de som inte är lämpliga att arbeta inom sjukvården

4) ett försvinnande litet problem jämfört med det som vi skulle kunna kalla systemfel,

…och för 99% av svenska folket finns det inget alternativ!
Ja jissus petter sicket samhälle.

Av någon anledning är det en kopia av hur det fungera inom kollektivtrafiken under Landstinget och Länsbolagens trygga famn.

Läste häromdagen att regeringen vill satsa ytterliga 70 miljoner till mer information i utlandet om det förträffliga samhället däruppe i norr där allt är i ett perfekt tillstånd.

Men det finns dom som vågar hänga ut ”sanningar”

Doktorn ordinerar:
Ta risker

Överbeskyddade David Eberhard är läkaren som röt till mot svensk trygghetsnarkomani. Han anser att vi från unga år måste träna på att hantera svårigheter och stressande situationer.
- Barn ska ha mött ett antal motgångar, annars kommer de inte att klara av framtida motstånd.

Fakta

Överläkare
i psykiatri
Namn:
David Eberhard.

Yrke: Överläkare i psykiatri, chef för akutmottagningen på Sankt Görans sjukhus
i Stockholm.

Aktuell: Boken ”I trygghetsnarkomanernas land – Sverige och det nationella paniksyndromet” (Prisma), kom ut hösten 2006.

Livsfilosofi: Det är farligt att undvika allt som är farligt. Vi måste lära oss att bedöma risker och att utsätta oss själva och våra barn för dem i rimliga portioner. För att känna verklig trygghet måste man kunna vila i otryggheten. Vi ska försöka leva här och nu utan rädsla.
Om man är rädd
ska man tänka som i kognitiv beteendeterapi, det vill säga utsätta sig för det man är rädd för, lite i taget, tills rädslan släpper.

”Jag kommer aldrig att använda cykelhjälm”
– Personligen har jag aldrig haft på mig en cykelhjälm och kommer sannolikt aldrig att ha det, understryker den debatterande psykiatern David Eberhard.
Han har blivit känd för att vara doktorn som cyklar utan hjälm och även om han tycker att trygghetsdebatten kommit att handla väl mycket om cykelhjälmar så visar exemplet tydligt hur komplext problemet säkerhet–risk är.
I sin bok lyfter David Eberhard fram statistik från Australien och Nya Zeeland som visar på att antalet nackskador är fler efter införande om lag om hjälm. Cyklingen har också minskat rejält samtidigt som fetman ökar.

Kanske finns det ett samband, kanske inte. Kanske ger hjälmen en falsk trygghetskänsla. David Eberhard drar slutsatsen att fler cyklister med hjälm tar större risker.
Det viktigaste för barn att lära sig var och när det är farligast att cykla, menar han. Den kunskapen skyddar bättre än en hjälm. Ibland medför säkerhetsattiraljer att föräldrar glömmer bort att tänka själva eller att de fortfarande är tvungna att vara i närheten – och att informera dem om att det kan vara farligt att cykla.

Några kommentarer med anledning av debatt artikeln

Barnens trygghet är grunden för vår överlevnad. Det är inte konstigt att vi gör allt för att ge dem en trygg miljö, såväl fysiskt som psykiskt. Men i vår kärleksfulla omsorg riskerar vi att göra dem en björntjänst.

Om barn och unga inte får chansen att lära att hantera stressande situationer lär de sig inte att acceptera livet som det ser ut - att det är farligt och rymmer besvikelser. Och att ångest är en del av en helt normal vardag.

- Tryggheten kan aldrig finnas hela tiden. För att känna verklig trygghet måste man kunna vila i det otrygga. Det otrygga är människans naturliga miljö. Det är därifrån vi kommer och alla försök att vaddera vår tillvaro leder bara till minskad beredskap, säger psykiatern David Eberhard.
Doktor Eberhard skulle gärna skriva ut risktagande på recept. Om det var möjligt skulle han behandla hela svenska staten med KBT, kognitiv beteendeterapi, och låta den utsättas för allt den är rädd för.

För alla andra gäller följande doser: De minsta ska serveras risker i barnportioner, större barn måste få röra sig själva i sina kvarter och tillåtas att göra farliga saker. Ungdomar ska inte hindras att vara ute sena kvällar för att det finns "knivar på stan" eller andra hot. Tanter och gubbar borde inse att det är mer "livsfarligt" att stanna hemma i soffhörnet än att gå ut. Då får de ju både motion och träffar folk (även om några få av dem kan vara väskryckare).

Vi måste successivt vänja oss vid att hantera motgångar och att bemästra farliga situationer.
- Risktagande är oerhört viktigt! dundrar den skånskfödde psykiatern. Vi måste komma ifrån tanken att en duktig förälder är en orolig förälder. Livet blir fattigare om man hela tiden går omkring och är rädd.

David Eberhard är överläkare i psykiatri och chef för akutmottagningen på Sankt Görans sjukhus. Han lanserade begreppet trygghetsnarkomani och anklagade svenska staten för att lida av paniksyndrom redan när han skrev en debattartikel i Dagens Nyheter sommaren 2005. I boken "I trygghetsnarkomanernas land" (Prisma) rasar han mot välfärdssamhällets överdrivna snällism och myndigheternas omyndigförklarande av medborgarna. Boken rör sig från åsikter om att skolbarnen hindras från att tävla (eftersom ingen får förlora) till kritik mot statliga Livsmedelsverkets allt längre lista på vad som är farligt att äta, icke minst när man är gravid.

Mest illustrativt blir det nationella paniksyndromet när de största bovarna i dramat agerar tillsammans, menar Eberhard: Forskarsamhället serverar oroväckande resultat till media som

gör braskande rubriker av dem. Statliga myndigheter eller politiker rycker sedan ut för att varna eller förbjuda.
David Eberhard har kallats nyliberal, men han anser själv att det är en felaktig beskrivning av hans åsikter.

En brutal ögonöppnare för David Eberhard själv var när hans första barn skulle födas. Han var 21 år gammal och hade fram till dess aldrig stött på döden. Han levde i övertygelsen att inga barn dör i Sverige. Han och hans dåvarande hustrus barn dog vid förlossningen på grund av att moderkakan
lossnade. Den fruktansvärda upplevelsen förföljde honom länge. Men dottern som dog, hon som skulle ha varit 18 år i dag, lärde honom också att leva här och nu utan rädsla.
Som psykiater har han sett en tydlig trend. Yngre personer verkar bräckligare än tidigare generationer. För tjugo år sedan tog man sig inte till psykakuten för att pojk- eller flickvännen hade gjort slut eller för att hunden hade dött.

- Har man inte varit utsatt för svårigheter blir saker svårare att ta när de väl kommer. Även mindre saker blir väldigt svåra.
Fast vi har det bättre än någonsin är vi ängsligare. I takt med att den materiella tryggheten ökar, ökar också den existentiella otryggheten. Unga mår sämre psykiskt. Andelen svenskar med ångestproblem har ökat från 12 procent (år 1988) till 22 procent (år 2001). Förr var världen mer otrygg, men vi var inte lika oroliga.

Varför är vi oroligare idag?
- Därför att vi är så fokuserade på att allt ska vara säkert och tryggt. Ju fler saker vi definierar som hot desto räddare blir
vi. Om vi inte är medvetna om att det är farligt att cykla utan hjälm blir vi inte rädda. Bilden, inte minst i media, är att det är farligare.
David Eberhard tar upp ett exempel från förra året, förslaget från Folkhälsoinstitutet om hur man ska minska självmordsförsöken. Genom att sätta upp staket vid alla broar ska man göra det svårare för folk att ta livet av sig. Han nämner också att sedan en person hoppade från Stadshustornet får inga besökare gå upp i dit längre.

- Det är naivt att tro att ingen ska dö. Det ska vi alla göra. Det övervadderade tänkesättet måste vi diskutera, säger David Eberhard och gestikulerar i luften.
Vi sitter i hans tjänsterum på psykakuten på Sankt Görans sjukhus. Jag noterar att balkongdörren i rummet inte har något handtag. Helt rimligt just här, förvisso.

David Eberhard tycker att det alltför ofta är någon annan som tar ett ansvar för oss som vi inte ens bett om.
- Till exempel får man inte spela korpfotboll utan benskydd. Man får inte ens gå ut på planen. Det måste väl
vara upp till var och en om man är beredd att offra sina ben för en match. Jag tror att förbudet kom till på grund av aidsrisken, vilket i sig är helt sjukt eftersom den risken är så liten.

För barnen är snöbollskrig på skolgårdarna inte tillåtna längre.
- Någon har vid något tillfälle fått en sten i ögat. Fast barnen skulle ha haft mycket nytta av att ha varit med i snöbollskrig.
Han tror inte att barn blir mer krigiska av att kasta snöbollar på varandra. De blir sämre på att leka och kräver att bli underhållna. En socialisering går förlorad när vi styr hur man ska vara. David Eberhard kallar det här disneyfieringen av världen.

- Man ska vara snäll mot varandra heter det, men barnen älskar att ha snöbollskrig.

Han gör en jämförelse med hur kroppen blir starkare.
- Ett litet barn ska ha 7-10 övre luftvägsinfektioner per år annars får de inget immunförsvar. På samma sätt menar han att barn ska ha mött ett antal motgångar, annars klarar de inte framtida motstånd. Det gäller förstås att stötta dem när det händer. På så sätt ger man dem grundtrygghet. Om vi skyddar dem för mycket förnekar vi våra barn lärdomar för livet.
Vuxna människor drabbas också av den vadderade världen. Och det är lätt att kontrollera rädda människor. Förre justitieministern Thomas Bodström varnade kvinnor för att gå i mörka parker. Detta var att göra alla kvinnor en otjänst, enligt Eberhard.

- Han borde i stället ha uppmanat alla kvinnor, gubbar och gummor att vara ute så mycket som möjligt i mörka parker. Det är så man kommer åt de här problemen, men här agerar staten som en panikpatient.
Staten och myndigheterna är hela tiden ute och varnar folk för att "det här är livsfarligt", din trygghet är äventyrad, till exempel om du går ut i parkerna.
- En kognitiv beteendeterapeut skulle säga precis tvärtom. Är du rädd för att gå i parkerna ska du gå i parkerna för att övervinna din rädsla. Och är mycket folk ute och rör sig dygnet runt blir världen tryggare.

Hur stort är mediernas ansvar för känslan av otrygghet?
- Media bär inte ensamt ansvar. Trestegsraketen media, forskare och myndigheter är problemet. Media kan inte rapportera att oralsex är livsfarligt om inte någon forskare har gjort en studie om detta.
Tidningen förmedlar bara vad andra auktoriteter säger. Och varje enskild forskare har förvisso också rätt att föra fram sina resultat. Men eftersom vi alla ständigt utsätts för olika larm leder detta i olyckliga riktningar: Att vi slutar lyssna och till känslan att vi är allt otryggare. En föreställning som sedan leder till att politikerna agerar för att "hjälpa" oss att bli trygga. Så hålls paniken vid liv. Och trygghetsknarkandet lever vidare i världens snällaste land.